SVAOS PILIEČIAMS

Lietuvos ietuvos piliečius. Todėl prašo esantys JAVisus, nuolatos ir laikinai gyvekimuose į ıančius JAV, Lietuvos piliečius, dybes. Kaip ıurinčius dalyvauti 1996 m. sada Vašiıpalio mėn. įvyksiančiuose įvyks kovo rinkimuose į Lietuvos Seimą, patalpose. Biau dabar pradėti registruotis čiai, kurie gaLietuvos ambasadoje Vasadą. Jie bušingtone. Laiške prašome nusąrašus ir, rodyti savo pavardę, vardą, paso galės balsucnumerį, asmens kodą ir tikslų biuletenių įgyvenamosios vietos adresą kadangi balJAV.

ıri būti pri Ambasados adresas: Embassy o 25 dien of Lithuania, 2622 Sixteenth tuvos a Street, NW, Washington, DC turi jo 20009. Tel.: (202) 234-5860. aikin

Danutė Bindokienė

Po Kovo Vienuoliktosios

Nors Kovo 11-toji jau praeityje, bet jos reikšmė ir su ta data susijusios mintys tebesisuka galvoje. Deja, galima jausti, kad tarytum pradedame užsikrėsti apatiška nuotaika, net per platųjį Atlantą mus pasiekiančia iš Lietuvos. Susidaro įspūdis, kad mūsų tautiečiai tėvynėje, prislėgti kasdienybės ir nematydami ateities prošvaisčių, plaukia pavandeniui lyg murkina upe, mėgindami išsilaikyti, nepasinėrę į dugną. Kai senovės jūrininkai keliaudavo tais grakščiaisiais daugiaburiais laivais, jie bijodavo patekti į vadinamuosius „doldrums", t.y. visiškai ramų jūros ruožą be jokio vėjelio dvelkimo. Subliuškusiomis burėmis ir prislėgta nuotaika jie išbūdavo vienoje vietoje ne tik dienas, bet ir savaites, negalėdami tęsti savo kelionės, veltui laukdami oro srovės pajudėjimo. Panašiai ir Lietuvos žmonės šiuo metu jaučiasi, patekę į gyvenimo „doldrums", besistengdami dieną prastumti, nesitikėdami ge-

ir juoda", tačiau vis tiek stengiamės.

Sutinkame, kad žmonėms buvo kuo nusivilti. Veltui jie laukė geresnių laikų, savo vyriausybės, kurią laisvuose rinkimuose patys išsirinko, dėmesio, pagalbos. Nors valdžios sluoksniai pasivadinę kitais vardais ir dangstosi kitomis spalvomis, bet tai tie patys asmenys, panašias pareigas turėję prieš penkerius, prieš dešimt metų. Jiems buvo tada gyventi gera, ir dabar gerai. Paprastas pilietis anuomet vargo, ir dabar vargsta. Kovojusieji su okupantais ir už savo „nepaklusnumą" turėję užmokėti kraujo, laisvės atėmimo, kančios kainą, šiandien mato, jog jų išrinkti valdininkai vėl dairosi į Rytus, nesidrovi viešai kalbėti, kad reikia pagerbti pavergėjus, anuomet raudona banga užliejusius kraštą. Komunistai visuomet mokėjo daiktus vadinti kitais vardais: partizanai buvo banditai, laisvi žemdirbiai — buožės,

rensio rytojaus. Sunku patikėti, kad tai ta pati tauta, bent 10 metų vedusi partizaninį karą su keliskart stipresniu okupantu, kovojusi pogrindyje ir niekad nepraradusi vilties sulaukti laisvės. Jau net girdime, kad paukštis, ištrūkęs į laisvę, ilgisi narvo, nes jame buvo apgūpintas. Pamirštama kaina, kurią reikėjo mokėti už tą šeimininko „rupestį". Nejaugi per 50 metų lietuvis buvo taip peraukletas, kad netekęs verčiumo? Tiesa, komunizmo laikais buvo daug patogiau nerodyti per didelės asmeniškos iniciatyvos darytį tik tai, kas liepiama. Taip buvo daugiau galimybių išlikti. Bet dabar juk kraštas jau laisvas, ar ne?

Net Lietuvos spauda nepasistengia gyventojų nuotaikų pakelti pozityviesniais rašiniais. Nesinori tikėti, kad gerų žinių nėra. Taigi ir spauda prisidėda prie nevaikiumo bei stagnacijos kūrimo. Nesenai kilo mintis iš Lietuvos spaudos rinkti tik geresnes naujienas ir parodyti savo skaitytojams „šviesesnę medalio pusę". Po kiek laiko pamatėme, kaip sunku rasti tą šviesuliukų, viskas tik „tamsu

rytinotes — prostitutės, tremiamieji į Sibirą — perkeliami į kitą "plačiosios teynės" sritį. Šiandien okupanto kariai vėl vadinami išvadavotojais ir norima jiems statyti paminklus, o prezidentas A. Brazauskas gegužės mėn. ruošiasi važiuoti į Maskvą ir padėkoti už Lietuvos "išlaisvinimą". Argi reikia stebėtis, kodėl liaudis nenori net balsuoti artėjančiuose savivaldybės rinkimuose, kodėl skęsta alkoholyje ir apatijoje?

Galbūt tos partizanų dainos, kurias Čikagoje ir aplinkėse praėjusį savaitgalį mums dainavo "Šilas", turėtų būti įvestos visose Lietuvos mokyklose, kasdien dainuojamos televizijos ir radijo laidose, privalomos išmokti ir nuolat kartoti visiems lietuviams, tuomet jos vėl įkvėptų tautai gyybės ir narsumo, noro nepasiduoti, nenuleisti ranką. Lietuva daug kartų išlipo iš istorijos jai kastos duobės, išlips ir dabar. Mūsų pareiga išlaisvinti savo tautai broliškos meilės, pakantumo, pagalbos ir vienybės ranką, kad Kovo Vienuoliktosios reikšmės neuždengtų kasdienybės migłos ir tos dienos prasmę amžinai laikytume gyvą savo širdyse.